

răspund

10 dramaturgi

Aurel Baranga, Eugen Barbu, D. R. Popescu, Ion Băieșu, Teodor Mazilu, Radu Dumitru, Iosif Naghiu, Leonida Teodorescu, I. D. Sîrbu, Paul Cornel Chitic

dar meritorii. Se cuvine să le privim cu încredere. Și, mai ales, cu răbdare. În teatru, mai mult decât în roman sau poezie, procesul de acumulare e dificil și îndelungat. Teatrul lui Ionesco a fost pregătit de Caragiale, Urmuz, Jarry și de o infinitate de încercări ratate, întinse pe distanța a patru decenii.

4. Sînt programate toate piesele mai sus citate, pe diverse scene din țară. Se vor adăuga. *Farsa infernală* și *Simfonia patetică*, din clipa în care vor fi terminate.

5. Nu obișnuiesc să vorbesc de lucrările mele înainte de a fi terminate. Din prudență și superstiție. De aceea nu dau nici un fel de amănunte cu privire la *Farsa infernală*. În schimb, *Simfonia patetică* impune unele precizări. Sînt mulți ani de cînd am scris prima versiune. Au urmat remanieri esențiale impuse de o nouă optică a autorului asupra evenimentelor evocate în această frescă istorică. Am impresia că mă aflu în fața ultimei redactări. Vara și toamna care îi vor urma nu voi face decât asta: să lucrez la *Simfonia patetică*. Cu dragoste și îndârjire. Aș fi fericit să realizez, dacă nu o piesă mare, măcar o piesă bună. Mă îndeamnă un mare eveniment care ne așteaptă pe toți: sărbătorirea a cincizeci de ani de la înființarea Partidului. Dacă piesa mea va da o imagine, fie și parțială, a luptelor și jertfelor lui, înseamnă că *Simfonia patetică* n-a fost scrisă în zadar.

Eugen Barbu

1. Cred că a fost o stagiune dramatică destul de interesantă, mai puțin tendințele spre piesele așa numite de public, cu texte submediocre, dacă nu vulgare. Aș vrea să remarc încă o dată succesul Teatrului Național, care, de la instalarea lui Radu Beligan ca director, a reușit să redevină prima scenă a țării și asta cu un repertoriu românesc bine marcat. Este un lucru senzațional.

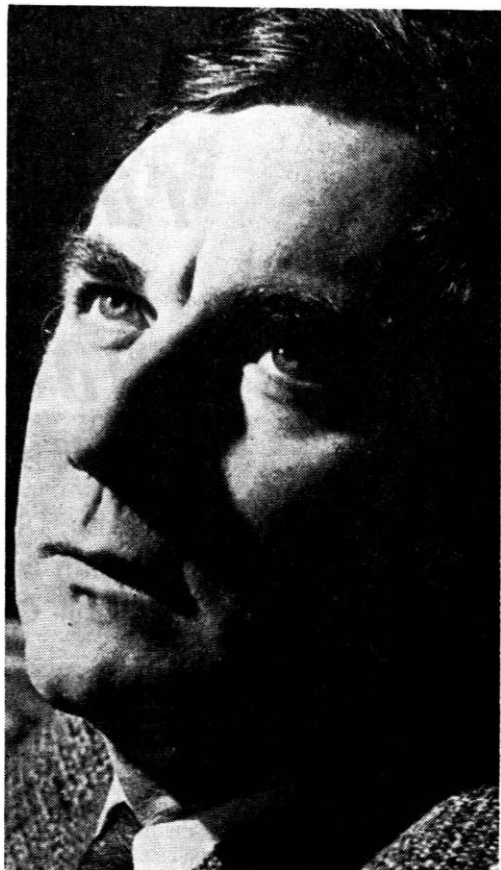
2. Nu, deși am fost anunțat cu Groapa Despre acest lucru aș vrea să spun câteva cuvinte. Se pare că nici regizorul Dinu Cernescu, preocupat mai mult să exporte arta scenică românească pe alte meridiane, nici directorul teatrului „Tănase“, N. Dinescu, nu s-au prea înghesuit să ducă la capăt ceea ce începuseră promițător. Cred că voi ceda altui teatru și altui regizor piesa mea, pentru că după câte știu, nici compozitorul Zorzor nu a terminat partitura muzicală. Poate că o schimbare totală a echipei va face pe alții să se gândească la ceea ce în mod curent se numește punctualitate.

3. Tendințele noii dramaturgii? Iată că ceea ce ne se părea nou și îndrăzneț în urmă cu câțiva ani a devenit rutinier, calc și răscalc. Nu putem să fim absurzi de dimineața până seara. Da, absurdul a fost o idee nouă, care, iată a împlinit și ea un sfert de veac, acum ce va urma? La Paris, nu s-a luat nici o hotărâre, noi trebuie să mai așteptăm, că de imitat, imităm repede. Asta nu înseamnă că putem să ne întoarcem la mijloacele perimate ale dramaturgiei, dar, pentru Dumnezeu, haide să fim și noi o dată primii într-o direcție, să nu mai tragem cu ochiul sau cu urechea. Asta nu vrea să spună că nu cred că avem autori inteligenți de teatru, i-aș numi, în special, pe Mazilu și pe cei mai tineri, între care Naghiu și Neagu îmi plac cel mai mult.

4. Da. Prăvălia cu scară, devenită în versiunea lui Sică Alexandrescu Dinastia Domnișor și care va fi jucată pe prima scenă a țării. Îmi leg multe speranțe de această piesă, pentru că la Național va avea distribuția și regia pe care le merită. Din păcate, vechea direcție nu s-a ținut de cuvânt (pronunțat în presă și la Televiziune) și iată-ne la trei ani după intrarea ei în repertoriu. Să sperăm că textul nu s-a învechit și că vom avea prilejul cu toții, spectatori și autor, să fim mulțumiți. Așa cum am discutat cu Radu Beligan, pe scena bucureșteană o vom putea vedea, în afara valoroasei distribuții oferite de Național, pe Ioana Ciomîrtan, în rolul Domnișoarei Aurica, pe care aceasta l-a jucat excepțional la Pitești.

5. Pe linie dramaturgică: la niște scenarii... de film. Mă bate gândul să dramatizez Prinzepele. Era de fapt un proiect al regretatului Crin Teodorescu, pe care eu nu l-am putut onora la data discuției, dar care ar putea deveni actual, dacă un alt regizor s-ar arăta dispus să preia dramatizarea acestui roman care a stîrnit atîtea patimi în presa noastră și, după cum se vede, în ultima vreme și în cea din Franța...

Pentru aniversarea a 50 de ani de la întemeierea Partidului, în măsura în care un teatru ar fi interesat, poate o dramatizare a evenimentelor de la Grivița, sub titlul Strada, la televiziune sau chiar pe o scenă nu ar fi cel mai rău lucru de făcut. Vom vedea.

D. R. Popescu

1. Normal e ca aproximativ cele patruzeci de teatre din România să prezinte patruzeci de piese românești anual. De actualitate. Fiindcă fiecare teatru are obligația, mi se pare, de a avea cel puțin două piese românești în repertoriu. Prima operație aritmetică și cea mai simplă, adunarea, ne indică 80 de titluri ce pot fi vizionate într-o stagiune. Scăzînd 40 de nume, devenite clasice, ajungem din nou la 40 de piese contemporane. Ceea ce ar presupune 40 de autori. Normal, dacă am respecta doar aritmetica elementară, ar trebui să avem o dramaturgie formidabilă. Normalul, însă, citeodată se dovedește imposibil, și atunci trebuie să acceptăm că e aproape imposibil să dai anual 40 de noi autori. Perfect. Dar tot normal este ca unii să fi fost lansați acum un an, acum doi, acum douăzeci. Selec-